

Cái đầu gà

TẬP GHI HUY PHƯƠNG

Tôi rất thích mấy lời hát sau đây của nhạc sĩ Trần Quang Lộc: "...Về đây nghe em, về đây nghe em- Về đây cùng khóc trên sông nước buồn- Chờ lòng người trở về quê hương- Chờ hồn mình vào dòng suối mát- Chờ thật thà vào lòng đối trá..." Nhưng tôi cũng vừa bật cười vừa xót xa khi đọc câu chuyện sau đây xảy ra trên quê hương: "Trong khi chuyến tàu dừng lại ga, một bà hành khách trên tàu đang trả giá mua một con gà luộc của một em bé bán hàng dưới sân ga. Cuộc ngã giá chưa xong thì tàu lại bắt đầu chuyển bánh. Cuối cùng cũng thuận mua vừa bán, khách trả tiền xong, em bé chạy theo con tàu, vội vã đưa con gà lên cho khách. Khách cầm lấy đầu con gà kéo lên, nhưng... tàu đã chạy nhanh, trong tay bà khách chỉ còn cái đầu gà, còn thân gà ở lại trên sân ga trong tay con bé bán hàng. Người đàn bà bị lừa giận dữ, chỉ còn cách kêu lên: "Tổ mẹ nó!"

Người khách ấy chửi con bé mới nứt mắt ra đã biết đi lừa thiên hạ, mấy tiếng "tổ mẹ nó" như còn âm vang trong tai của tôi, một người bàng quang không dính líu gì tới chuyện cái đầu gà, mà vẫn thấy đau. Nếu đây là một câu chửi của một du khách ngoại quốc đến du lịch Việt Nam thì câu chửi đó dành cả cho dân tộc này, nhưng đây là câu chửi của một người đàn bà bình thường đi lại trên con đường Bắc Nam, thì hẳn lời chửi này dành cho chế độ đương thời. Cái gia đình sống nhờ vào hành khách của những chuyến tàu xuyên Việt này được một ngày vui vì một con gà luộc bán được hai lần. Chuyện này cũng có thể lặp lại nhiều lần trên sân ga này mà không bị phát hiện, vì trong hàng trăm nghìn hành khách, sẽ không có ai bị lừa hai lần vì một lỗi lừa cũ. Người ta có thể vịn vào cái lý do nghèo, đói để gian dối, lừa bịp người khác như thế không?

Trong chế độ Cộng Sản, phải dối trá mới mong sống còn, báo cáo láo, thành tích láo, lường gạt con người, điều có thì phát ngôn viên chính phủ nói là không, điều không thì chủ tịch nước cũng có thể nói là có. Hiến pháp CSVN cũng có ghi nhận những quyền con người như tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do biểu tình, tự do tôn giáo, nhưng lại có các luật lệ khác ban hành để hủy bỏ, kìm kẹp các quyền ấy. Sự dối trá của đảng cầm quyền bắt người dân phải dối trá theo. Con nít tập nói dối. Cán bộ cao cấp mang bằng cấp giả. Khẩu hiệu "mình sống vì mọi người" đổi thành "mình phải lừa dối mọi người" để sinh tồn. Năm 2008, Saigon mở cuộc thi "nói dối" cho học sinh với đề tài "Tìm hiểu tư tưởng, tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh", có 2,4 triệu bài trắc nghiệm và 80 ngàn bài viết dự thi, có nghĩa là hơn hai triệu em học sinh nhắm mắt khen bừa Hồ Chí Minh để được thành tích học tập, trong khi chúng ta biết Hồ Chí Minh chẳng đạo đức, lại là tay nói dối lừa bịp có hạng. Xin các bạn đọc kỹ câu này: "...Đáp lại tình cảm mong muốn của đồng bào và bạn bè trên thế giới, Hồ Chủ Tịch với bút danh Trần Dân Tiên đã viết tác phẩm Những Mẩu Chuyện Về Đời Hoạt Động Của Hồ Chủ Tịch..." ("Những Tác Phẩm Văn Của Chủ Tịch Hồ Chí Minh - Hà Minh Đức). Dối trá mà công khai, dối trá mà còn biện bạch bất chính, không hề biết ngượng.

Tin vào lời xúi dục của Đảng, năm 1956, tại một Đại hội MTTQ, luật sư Nguyễn Mạnh Tường đọc một bài diễn văn ngay thẳng, đã phá những sai lầm của chuyện cải cách ruộng đất và đề nghị những phương thức sửa sai. Ông mất chức giáo sư Đại học, về vườn, bị trừ dập cho đến chết, và ông đã viết: "Sự dã man quỷ quyệt mãnh lợi và sự bất nhân khéo che đậy của họ chưa hề thấy trong lịch sử loài người" (Kể Bị Khai Trừ). Bao nhiêu nhà văn, nghệ sĩ dưới chế độ Cộng Sản đã hèn, chỉ biết nói dối để sống còn, để có cơm ăn, vì nói thật thì chỉ có chết, không những chết một mình mà chết đến ba đời, không thua gì chuyện "tru di tam tộc" ngày xưa, vậy thì vì sao phải nói thật? Năm 1958, nghe theo lời đường mật, nói thật, nói hết, không bẻ cong ngòi bút, Tòa án Nhân dân Hà Nội quy án, chụp mũ "gián điệp" cho Thụy An, Nguyễn Hữu Đang, nhóm Nhân Văn Gia Phẩm với bản án 15 năm tù, và báo chí "hồ hởi" loan tin: "Năm tên gián điệp, phản cách mạng, phá hoại hiện hành cúi đầu nhận tội, Nguyễn Hữu Đang và Thụy An, đầu sỏ chủ mưu, bị phạt giam 15 năm và mất quyền công dân 5 năm sau khi hết hạn giam".

Trương Như Tảng đã kể kinh nghiệm của ông về phương sách của các tầng lớp lãnh đạo cộng sản cai trị: "Người cộng sản là chuyên gia về nghệ thuật chiêu dụ và có thể làm bất cứ cách nào để dụ bạn về phe họ một khi họ chưa nắm được chính quyền. Nhưng một khi đã nắm được quyền lực lập tức họ trở thành sắt máu và tàn nhẫn". Ông tóm tắt tình hình tại Việt Nam hiện nay, "Gia đình ly tán, đạo đức suy đồi, xã hội phân ly, ngay cả đảng cũng chia rẽ". Bây giờ nhìn lại cuộc chiến Việt Nam, tôi chỉ cảm thấy buồn rầu cho sự ngây thơ của mình khi tin rằng cộng sản là những người cách mạng và xứng đáng được ủng hộ. Trên thực tế, họ đã phản bội nhân dân Việt Nam và làm thất vọng các phong trào tiến bộ trên toàn thế giới. (Đoàn Văn Toại 2/15/2009)

Ngày nay, chính Trần Quốc Thuận, Văn phòng Quốc Hội CSVN, người của chế độ, đã phát biểu: "Những cái mà chúng ta mất lớn nhất lại không phải là mất tiền, mất của, dù số tiền đó là hàng chục tỉ, hàng trăm tỉ. Cái lớn nhất bị mất, đó là đạo đức. Chúng ta sống trong một xã hội mà chúng ta phải tự nói dối với nhau để sống. Nói dối hằng ngày nên thành thói quen. Thói quen đó lặp lại nhiều lần thành "đạo đức", mà cái "đạo đức" đó là rất mất đạo đức".

Một thể hệ gian dối, lừa đảo, bạo tàn rồi sẽ qua đi, cho những mầm non lớn lên, trong sáng, nhưng với những đứa trẻ con lang thang ngoài chợ đời, học cách mưu sinh, kiếm tiền bằng kiểu lưu manh, cướp giật như thế thì còn gì để "tổ quốc mong cho mai sau!" Chỉ tiếc là ngày nay dưới chế độ Cộng Sản Việt Nam, sự dối trá đã đi vào học đường, thì lấy gì hy vọng cho tương lai đất nước khác hơn. Chính Hội Đồng GMVN đã có ý kiến đặc biệt trong lãnh vực giáo dục: "Ngày nay, một trong những điều gây nhức nhối lương tâm là sự gian dối trong nhiều lãnh vực, kể cả trong môi trường cần đến sự thật nhiều nhất là giáo dục học đường."

Một người dân đã viết thư than với Bộ Trưởng Giáo Dục rằng: "Làm sao yên lòng khi cháu tôi về kể lại rằng trước khi vào tiết thao giảng, cô giáo của cháu dặn tất cả học sinh đều phải giơ tay phát biểu khi cô hỏi, nhưng em nào biết thì đưa tay thẳng, em nào không biết thì đưa tay hơi cong cong để cô biết chừng."(để cho thanh tra thấy rằng cô dạy giỏi, các em đều hiểu bài- Tuổi Trẻ 30/6/2006.)

Tôi cũng muốn cùng Nguyễn Quang Lộc "Chở hồn mình vào dòng suối mát - Chở thật thà vào lòng dối trá..." mà sao như vẫn còn nghe lũng bùng trong tai mấy tiếng chửi "Tổ mẹ nó!" Nhưng mà nghĩ lại, lên án đảng Cộng Sản đã lừa cả dân tộc Việt Nam, lên án chi con bé tội nghiệp chỉ lừa khách qua đường có mỗi cái đầu gà luộc. "Cách mạng" thành công, đổ bao nhiêu xương máu của người dân vô tội, chiếm được chính quyền rồi, đảng Cộng Sản cho nhân dân mút cái đầu gà, còn đùi cánh, lòng lườn, phao câu béo bở dành cho bọn băng đảng cầm quyền.

"Tổ mẹ nó!" Tôi muốn kêu lên thật lớn. Tiếng chửi này, như tôi đã thưa trước, của bà khách bị con nhỏ lừa, trả tiền nguyên một con gà mà chỉ nhận được một cái đầu gà, chứ không phải của tôi. Bà khách đi tàu "một lần mà tởn đến già" chắc chắn sẽ không bao giờ bị lừa đến lần thứ hai, nhưng coi bộ dân tộc này, bị Cộng Sản lừa đã nhiều lần mà còn bị lừa thêm dài dài nhiều lần nữa.